

خانه‌ای که حال صاحبخانه را جویا می‌شود

خانه‌های هوشمند در آینده می‌توانند علائم حیاتی صاحبخانه را چک کنند. اگر صاحبخانه زمین خورد، متوجه شوند و بررسی کنند که حال جسمانی‌اش خوب است یا نه و همچنین اطرافیان را سریعاً در جریان بگذارند.

خانه‌های هوشمند در آینده می‌توانند علائم حیاتی صاحبخانه را چک کنند. اگر صاحبخانه زمین خورد، متوجه شوند و بررسی کنند که حال جسمانی‌اش خوب است یا نه و همچنین اطرافیان را سریعاً در جریان بگذارند.

به‌نوش خرم‌روز: یکی از حوزه‌های رو به پیشرفت و البته جذاب و کاربردی فناوری، خانه هوشمند است. ایده اولیه این بود که خانه و لوازمی که در آن هستند، به نحوی طراحی شوند که صاحبخانه بتواند از راه دور آن‌ها را کنترل کند و بدین ترتیب، بهترین الگوی مصرف انرژی را با کم‌ترین هزینه داشته باشد. حتی در نمونه‌هایی که از خانه هوشمند ساخته شد، البته در مقیاس‌های نه چندان بزرگ، لوازم خانه به اینترنت متصل می‌شدند و صاحبخانه می‌توانست با استفاده از یک گوشی همراه یا رایانه، بر عملکرد آن‌ها نظارت داشته باشد. سیستم با کارهای روتین هر خانه هماهنگ می‌شد و در مصرف برق صرفه‌جویی می‌کرد. اما ایده خانه‌های هوشمند همچنان در حال گسترش است.

مطالعات و آمارها نشان می‌دهند که جمعیت افراد مسن در حال افزایش است و باز آمارها نشان می‌دهند که بسیاری از سالمندان تنها زندگی خواهند کرد. به گزارش دیسکاوری، کنار هم گذاشتن این آمارها و فناوری رو به پیشرفت خانه‌های هوشمند، گروهی از محققین انگلیسی را به فکر ساخت خانه‌ای انداخته که بتواند حال صاحبخانه را هم جویا شود!

یوهان سیائو، از دانشگاه هرتفوردشایر انگستان، سرپرست این پروژه است. آن‌ها تصمیم گرفته‌اند خانه‌ای طراحی کنند که علائم حیاتی صاحبخانه، مثل دمای بدن و ضربان قلب را چک کند. وی می‌افزاید: ««در مواقعی که مثلاً فرد از حال می‌رود، خانه به سرعت آن را تشخیص می‌دهد و علائم حیاتی را چک می‌کند ببیند آیا فرد در حالت شوک به سر می‌برد یا حالش خوب است. همچنین خانه برای افرادی که نام خود را در سیستم ثبت کرده باشند، به عنوان کسانی که می‌خواهند از حال صاحبخانه با خبر باشند، سریع پیام می‌فرستد و آن‌ها را مطلع می‌کند.»

اما سیستم چه‌طور کار می‌کند؟ در واقع یک مچ‌بند به دست فرد بسته شده که به‌طور بی‌سیم با سیستم خانه در ارتباط است. اطلاعاتی که از این مچ‌بند ارسال می‌شود، در شبکه‌ای امن قرار می‌گیرد و افراد خاصی که از قبل به آن‌ها اجازه داده شده، می‌توانند دائم به این اطلاعات دسترسی داشته باشند. یکی از مشکلات نمونه‌های فعلی مچ‌بندهای سنجش علائم حیاتی، اندازه آن‌ها است. گروه سیائو در تلاشند اندازه این مچ‌بندها را کوچک کنند تا استفاده از آن برای افراد ساده باشد.

به علاوه گروه می‌خواهند در آینده نزدیک، امکانات دیگری هم به سیستم اضافه کنند، مثلاً این که وقتی فرد مبتلا به آلزایمر از خانه خارج شود و احتمال گم شدنش وجود داشته باشد، سیستم هشدار به راه بیافتد.

بودجه‌ای که دولت در اختیار این گروه قرار داده، سیائو و همکارانش را قادر می‌سازد با یک موسسه تحقیقاتی مستقل به نام گروه بی.آر.ایی کار کنند و بتوانند ابزارهای طراحی شده خود را در خانه‌های واقعی مورد آزمایش قرار دهند.

البته این ایده فوق‌العاده‌ای است، اما استفاده از آن در ابعاد بزرگ و گسترده، ممکن است مسائلی مانند حریم خصوصی و امنیت را با چالش مواجه کند. با این حال سیائو معتقد است استفاده از این سیستم می‌تواند جان عده‌ای از سالمندانی که تنها زندگی می‌کنند را به موقع نجات بدهد و این مهم‌ترین چیزی است که باید به آن فکر کرد.